

Arrest

**nr. 342 018 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 februari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 7 maart 2024 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 januari 2026.

Gelet op de pleitnota van 15 januari 2026 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 28 juli 2017 voor de eerste keer een verzoek om internationale bescherming in (hierna: een VIB). Op 21 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), werd verworpen bij arrest nr. 209 025 van 7 september 2018.

Op 30 november 2018 diende verzoeker voor de tweede keer een VIB in. Op 17 maart 2019 verklaarde de CGVS het verzoek niet ontvankelijk.

Verzoeker diende op 1 maart 2021 voor de derde keer een VIB in. Op 28 juni 2021 verklaarde de CGVS het verzoek opnieuw niet ontvankelijk.

Verzoeker diende op 30 augustus 2021 voor de vierde keer een VIB in. Op 14 december 2021 verklaarde de CGVS het verzoek opnieuw niet ontvankelijk.

Op 28 augustus 2023 diende verzoeker voor de vijfde keer een VIB in. Op 12 december 2023 verklaarde de CGVS het verzoek opnieuw onontvankelijk.

Op 1 februari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3 §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de heer / mevrouw die verklaart te heten,

*naam A.
voornaam A. B.
geboortedatum (...) 1991
geboorteplaats Pole Khomri
nationaliteit Afghanistan*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12/12/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6 §3 eerste lid 5°.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7 eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. inderdaad betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins-en familieleven

Betrokkene verklaarde dat een tante in België verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen Betrokkene diende voorts een aanvraag tot gezinshereniging in die negatief werd afgesloten op 17 06 2022

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde depressie en last te hebben van agressie. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd noch bevat het dossier een aanvraag 9ter Bijgevolg is de DVZ met in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Betrokkene diende een verzoek om internationale bescherming in het CGVS weigerde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de subsidiaire bescherming te verlenen.

Het CGVS merkt op dat, hoewel niet wordt betwist dat de algemene situatie en de levensomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking slecht kunnen zijn, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie met zonder meer onder het toepassingsgebied valt van art 48/4 §2, b van de Vreemdelingenwet. Op basis van de thans beschikbare informatie is het CGVS van mening dat niet kan worden gezegd dat de precare sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het gedrag van de in artikel 48/5 bedoelde actoren. En nog minder van een opzettelijk handelen of nalaten. Zij is veeleer het resultaat van een ingewikkeld samenspel van verschillende elementen en economische factoren. Vandaar ook de weigering om de betrokkene subsidiaire bescherming te verlenen.

Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor de betrokkene in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft, moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie ("Country of Origin Information Report Afghanistan Country Focus" EASO januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte voor de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgedebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzekerheid wordt nog verergerd door een sterke achteruitgang van de Afgaanse economie die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghansen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt. Wanneer zoals in het onderhavige geval een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM 27 mei 2008 nr 26565/05 Nv Verenigd Koninkrijk §§42-45 EHRM 29 januari 2013 nr 60367/10 SHH tegen Verenigd Koninkrijk §75 en 92).

Er dient opgemerkt te worden dat de individuele omstandigheden van de betrokkene geen beletsel lijken te vormen voor zijn verwijdering. Betrokkene is namelijk een jonge man die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is en naar school is gegaan in Afghanistan, blijkt heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familienetwerk heeft in het land dat hem kan steunen en lijkt over financiële middelen te beschikken. Concluderend kan worden gesteld dat er voor verzoeker geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (Nv het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).

Betrokkene verklaarde depressie en last te hebben van agressie. Betrokkene heeft echter geen medische documenten, neergelegd noch bevat het dossier een aanvraag. Bijgevolg is de DVZ met in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM met het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levensverwachting van de vreemdeling. Deze elementen zijn met voldoende om een schending van de bepalingen van dit Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan, is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM, daarvan lijkt hier geen sprake te zijn.

Deze beslissing vormt derhalve geen schending van artikel 3 EVRM.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 met gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14 § 3 eerste lid 6 kan er worden afgeweken van de termijn. Bepaald in artikel 74/14 § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6 § 3 eerste lid 5. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 23/07/2017, 30/11/2018, 01/03/2021, 30/08/2021, 28/08/2023 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7 eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn of indien dit bevel met verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering”

Verzoeker diende op 17 september 2024 voor de zesde keer een VIB in. De CGVS verklaarde het verzoek opnieuw niet ontvankelijk op 25 maart 2025. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing heeft ingesteld, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 336 068 van 17 november 2025.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8. lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM1. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Aangezien verzoeker aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8. tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8. tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' bij wet is voorzien. Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minsten één van de in artikel 8. tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Evenwel dient er per geval nagekeken worden of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, dewelke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM niet nagekomen.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands" heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessiefformalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor de verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie...

Verzoeker heeft reeds jaren zijn centrum van belangen hier opgebouwd. Men kan van hem niet verwachten dat hij België dient te verlaten om vervolgens te leven in het land van herkomst van verzoeker.

Indien hij dient terug te keren naar Afghanistan, riskeert hij losgerukt te worden van de familie. waaronder zijn tante, die in België woont.

Artikel 8 EVRM erkent en beschermt het familiale, persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap'. Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit.

In de rechtspraak van het EHRM wordt het artikel vaak begrepen als het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en de buitenwereld.

De term 'privéleven' omvat tevens aspecten van de sociale identiteit van het individu.

Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven.

Het EHRM benadrukt zelfs dat het begrip privéleven een brede term is en dat het niet mogelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven.

Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. hetgeen breder dient te worden uitgelegd dan de verouderde opvatting als 'vader - moeder - kinderen'.

Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. wordt aangetoond. een tante hoort hier uiteraard ook bij.

Daarenboven dient verweerder ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt. rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land. Verweerder is tevens gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel.

Verweerder diende aldus in de beslissing tot verwijdering naast de vaststelling van het illegaal verblijf van de verzoekers. ook het gezinsleven van de verzoekers in rekening te nemen en dienaangaande dienen te motiveren.

Men stelt het volgende 'Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt.'

Men geeft in deze zin aan dat het onveilig is om terug te keren naar Afghanistan, voor veel Afghanen in het buitenland. Het klopt dat niet elke Afghaan dezelfde situatie ondervindt. Echter, indien deze situatie wat meer gegrond onderzocht zou worden, dan kon men zien dat in exact deze situatie van verzoeker het - letterlijk - levensgevaarlijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Zoals reeds eerder vermeld had de heer A. (...) zijn eigen garage in Afghanistan. Bepaalde onbekende types kwamen (met bedekt hoofd) naar zijn garage toe, en verplichtten hem om 'iets' in de brandstoftank te steken. hetgeen betrokkene weigerde.

Hij dacht namelijk dat dit 'iets' explosieven waren, waar hij uiteraard absoluut niets mee te maken wilde hebben. De (vermoedelijke) talibanleden vergaderden nog even over wat er met verzoeker diende te gebeuren... Het spreekt voor zich dat dit gaat over foltering, moord en dergelijke gruweldaden. Hij gaf dit te kennen aan zijn ouders, waarna hij het land verliet.

Zelfs in het geval dat hij persoonlijk niet gevisieerd zou worden (hetgeen uiteraard wel het geval is), is een terugkeer naar Afghanistan absoluut onverantwoord en onveilig. De FOD Buitenlandse Zaken stelt uitdrukkelijk als volgt:

Reizen in Afghanistan houdt zeer hoge risico's in en het risico op terroristische aanslagen is reëel. Alle verplaatsingen doorheen Afghanistan zijn extreem gevaarlijk. Een grote terroristische aanslag kan er op elk ogenblik en op elke plaats plaatsvinden, met dodelijke afloop. Terroristische aanslagen gebeuren regelmatig, zelfs in de best beveiligde delen van de hoofdstad. Doelwitten kunnen de veiligheidsdiensten zijn, maar ook (internationale) hotels, allerlei openbare plaatsen, scholen, gebedsplaatsen en zelfs ziekenhuizen."

Deze bron werd geraadpleegd op 23 februari 2024. hetgeen een meer up to date versie is van de situatie in Afghanistan, aangezien de bronnen die worden aangehaald door verweerder dateren van januari 2022. reeds meer dan twee jaar geleden.

Bovendien is de heer A. (...) zeer erg verwesterd, hetgeen hem door de taliban niet in dank wordt afgenomen. Een van de voorbeelden van deze westerse mentaliteit, is het feit dat hij gewerkt heeft als 'inpakker van vlees'. De zeer vrome moslims hebben een afkeer tegen het zelfs maar aanraken van vlees dat niet halal is. De heer A. (...) daarentegen werkt met vleesproducten (haram-vlees). hetgeen uit den boze is voor de zeer religieuze moslims.

Niet alleen werkt hij met vleesproducten. ook nuttigt hij af en toe een alcoholische drank. Bovendien heeft ook een tatoeage op zijn rug. hetgeen ook absoluut verboden is in het islamitisch geloof. Men kan in elk geval stellen dat hij zeer verwesterd is, en de zeer religieuze islamitische cultuur achter zich heeft gelaten.

Het louter vluchten uit Afghanistan is voor veel talibanleden al voldoende om aan te nemen dat verzoeker een westerse mentaliteit heeft.

Ook op persoonlijk vlak dient opgemerkt te worden dat hij reeds meer dan zeven (!) jaar in België verblijft. Hij heeft dus de kansen tot integratie benuttigd. hij heeft vrienden leren kennen. burens, ex-collega's...

Deze personen zeggen allen hetzelfde, namelijk dat betrokkene een vriendelijk, integer, behulpzaam persoon is. die de taal beheerst en de Belgische cultuur kent.

Uit de beslissing tot verwijdering zoals die thans voorligt, kan bijgevolg op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het EVRM, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekortschiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging, en wanneer verwerende partij dan toch bepaalde zaken motiveert. houdt zij het op een korte alinea, waar geenzins uit blijkt dat de belangenafweging correct gemaakt is.

Een schending van artikelen 8 van het EVRM en 74/13 van de vreemdelingenwet juncto het motiveringsbeginsel kan worden aangenomen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen'.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Loutere standaardformuleringen zoals verweerder momenteel aanhaalt in de bijlage 13. volstaan uiteraard niet. Het dient afdoende en volledig gemotiveerd te worden.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en van het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

*3. Schending van artikel 74/14 Vreemdelingenwet jo, schending van het motiveringsbeginsel
"De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.*

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(...)

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

(...)

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3. eerste lid. 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Art. 74/13 Vw. stelt dat er kan worden afgeweken van de termijn. In geen enkel artikel, noch in de rechtspraak of rechtsleer staat er vermeld dat er altijd van afgeweken moet worden. In het geval er een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming wordt genomen. Zelfs wanneer er van de termijn van zeven dagen wordt afgeweken, dient er een afdoende motivering te zijn om welke exacte reden verwerende partij heeft geopteerd voor een zeer korte termijn, in plaats van een termijn tussen de zeven en de dertig dagen. Het volstaat uiteraard niet om het enkel te houden op het feit dat er sprake is van een beslissing van niet-ontvankelijkheid. Er wordt zelfs niet eens uitgelegd waarom er voor een extreem korte termijn hebben gekozen.

Er moet minstens een afdoende redenering kenbaar zijn voor verzoeker, bij gebreke waaraan er zonder twijfel een schending van het motiveringsbeginsel bestaat in hoofde van verwerende partij."

3.3 De middelen worden samen behandeld.

Vooreerst moet erop worden gewezen dat verzoeker op 15 januari 2026 de volgende pleitnota heeft ingediend:

"10. Verzoeker wenst allereerst te benadrukken dat de aanvullende nota van het 11 CGVS van 30 oktober 2025 een cruciale proceshandeling vormt, aangezien deze nota nieuwe juridische en feitelijke elementen bevat die rechtstreeks van invloed zijn op de beoordeling van het beroep.

11. Deze aanvullende nota werd echter door de griffie pas op 3 november 2025 aan verzoeker overgemaakt, terwijl de zaak op dat ogenblik reeds was vastgesteld voor behandeling op 5 november 2025. De termijn waarbinnen verzoeker kennis kon nemen van de inhoud van de nota en daarop kon reageren, was derhalve uiterst beperkt en in concreto ontoereikend.

12. Gelet op de omvang en complexiteit van de aangehaalde landeninformatie, alsook op de noodzaak om deze informatie juridisch te analyseren en te relateren aan de individuele situatie van verzoeker, was het feitelijk onmogelijk om binnen deze termijn een doordachte en inhoudelijke repliek neer te leggen. 13. Deze gang van zaken heeft geleid tot een schending van het recht op tegenspraak en van de rechten van verdediging, zoals die voortvloeien uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en uit artikel 6 EVRM, zoals geïnterpreteerd in administratiefrechtelijke context.

14. Door thans een schriftelijke procedure toe te staan, heeft de Raad deze procedurele onregelmatigheid terecht willen ondervangen. Verzoeker verzoekt de Raad dan ook om deze pleitnota te beschouwen als een volwaardige, tijdige en noodzakelijke repliek op de aanvullende nota van het CGVS, en om deze repliek volledig in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing.

IV. Algemene opmerkingen bij het gebruik van landeninformatie door het CGVS

15. De aanvullende nota van het Commissariaat-Generaal van 30 oktober 2025 steunt hoofdzakelijk op een omvangrijke verzameling landenrapporten van EUAA en EASO, waarin de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de Taliban wordt beschreven.

16. Verzoeker betwist niet dat landeninformatie een essentieel instrument vormt bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Hij benadrukt echter dat dergelijke informatie slechts een kader biedt en nooit de plaats kan innemen van een individuele risicoanalyse, zoals vereist door zowel het Unierecht als de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

17. De aanvullende nota van het CGVS vertoont in dit verband een fundamenteel gebrek, aangezien zij zich beperkt tot een abstracte en veralgemeende lezing van de beschikbare COI-bronnen, zonder deze op een concrete en geïndividualiseerde wijze toe te passen op het persoonlijke profiel van verzoeker. 18. Het CGVS hanteert aldus een benadering waarbij de algemene evolutie van de veiligheidssituatie wordt verheven tot doorslaggevend criterium, terwijl het asielrecht net vereist dat steeds wordt onderzocht of een individuele burger, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, een reëel risico loopt bij terugkeer.

V. De vermeende daling van willekeurig geweld en de verkeerde gevolgtrekking van het CGVS

19. Het CGVS stelt in de aanvullende nota dat het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sinds augustus 2021 aanzienlijk is gedaald en dat het aantal burgerslachtoffers beduidend lager ligt dan tijdens de periode van actief gewapend conflict voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban.

20. Zelfs indien deze vaststelling op algemeen statistisch niveau zou worden gevolgd, hetgeen verzoeker niet zonder meer erkent, kan hieruit geenszins worden afgeleid dat er geen reëel risico meer bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 82, c) Vreemdelingenwet.

21. De rechtspraak van het Hof van Justitie, onder meer in het arrest *Elgafaji*, maakt immers duidelijk dat de beoordeling van subsidiaire bescherming niet kan worden herleid tot loutere cijfers of statistieken, maar steeds moet gebeuren in het licht van de specifieke situatie van de betrokken persoon. 22. Bovendien blijkt uit dezelfde landeninformatie waarop het CGVS zich beroept dat het geweld in Afghanistan niet verdwenen is, maar veeleer een andere vorm heeft aangenomen. De klassieke frontlinies zijn grotendeels verdwenen, maar werden vervangen door aanslagen, repressieve maatregelen, willekeurige arrestaties en doelgerichte intimidatie.

23. Het CGVS erkent zelf in de aanvullende nota dat het huidige geweld voornamelijk doelgericht is en zich richt tegen personen die door de Taliban worden beschouwd als tegenstanders, afvalligen, afwijkenden of bedreigingen voor het regime.

24. Het is juridisch onhoudbaar om deze vaststelling vervolgens te gebruiken als argument om bescherming te weigeren, aangezien doelgericht geweld net impliceert dat bepaalde profielen een verhoogd risico lopen.

VI. Doelgericht geweld vereist individualisering, geen abstracte geruststelling

25. Het CGVS lijkt in de aanvullende nota te suggereren dat doelgericht geweld minder problematisch is dan willekeurig geweld, omdat "gewone burgers" niet het voornaamste doelwit zouden zijn.

26. Deze redenering miskent volledig de essentie van het asielrecht. Wanneer geweld doelgericht is, verschuift de analyse noodzakelijkerwijs van een algemene veiligheidsbeoordeling naar een profielanalyse.

27. Verzoeker heeft steeds aangevoerd dat hij bij terugkeer naar Afghanistan niet als een "gewone burger" zal worden beschouwd, maar als een langdurige terugkeerder uit Europa, met een levensstijl en sociale referentiekaders die duidelijk afwijken van de door de Taliban opgelegde normen.

28. De aanvullende nota van het CGVS gaat volledig voorbij aan deze realiteit en laat na om te onderzoeken of verzoeker, gelet op zijn persoonlijk traject, zou kunnen worden gepercipieerd als een persoon die afwijkt van het door het regime gewenste maatschappelijke model.

29. Door deze individualisering achterwege te laten, handelt het CGVS in strijd met zijn verplichting om elke aanvraag om internationale bescherming te beoordelen op basis van de concrete en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

VII. Stedelijk geweld, controlemechanismen en kwetsbaarheid van terugkeerders

30. Uit de door het CGVS aangehaalde landeninformatie blijkt dat het hoogste aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers zich blijft voordoen in stedelijke centra, met name in Kabul. 31. Deze vaststelling is bijzonder relevant voor verzoeker, aangezien terugkeerders uit het buitenland in de praktijk vaak naar stedelijke gebieden worden geleid of zich daar noodgedwongen vestigen, bij gebrek aan een familiaal of sociaal netwerk elders in het land.

32. In stedelijke contexten is de aanwezigheid van de Taliban en hun veiligheidsdiensten bijzonder zichtbaar en intens, wat gepaard gaat met systematische controles, ondervragingen en toezicht op de bevolking.

33. Terugkeerders uit Europa bevinden zich in deze context in een uitgesproken kwetsbare positie, aangezien zij vaak niet beschikken over de sociale bescherming die lokale netwerken kunnen bieden en sneller onder de aandacht komen van de autoriteiten.

34. De aanvullende nota van het CGVS erkent deze dynamiek niet en verzuimt te onderzoeken hoe deze stedelijke controlemechanismen zich verhouden tot het profiel van verzoeker.

VII. Terugkeer uit het buitenland en de onderschatte risico's

35. Het CGVS verwijst in de aanvullende nota naar rapporten over "Return from abroad" en leidt daaruit af dat terugkeer uit het buitenland een ingebakken fenomeen zou zijn in de Afghaanse samenleving en op zich geen beschermingsnood zou doen ontstaan.

36. Verzoeker benadrukt dat deze lezing van de landeninformatie selectief en onvolledig is. De relevante vraag is immers niet of terugkeer in abstracto voorkomt, maar of deze specifieke terugkeerder, met zijn persoonlijk profiel en levensgeschiedenis, bij terugkeer een reëel risico loopt.

37. Langdurig verblijf in Europa, in combinatie met verwestering en het ontbreken van een lokaal beschermingsnetwerk, vormt een geheel van factoren dat door de Taliban en de lokale gemeenschap als problematisch kan worden ervaren.

38. Het CGVS beperkt zich tot algemene beschouwingen over migratiepatronen en officiële verklaringen van de Taliban, zonder te erkennen dat dergelijke verklaringen vaak gepaard gaan met repressieve controle en sancties tegenover terugkeerders die niet voldoen aan de opgelegde normen.

39. Door deze context te negeren, miskent het CGVS de daadwerkelijke leefrealiteit van terugkeerders en schiet het tekort in zijn verplichting tot zorgvuldige beoordeling.

IX. Verwestering als relevante risicofactor in het asielrecht

42. Verzoeker stelt vast dat zowel de bestreden beslissing als de aanvullende nota van het CGVS vertrekken van een fundamenteel verkeerde juridische benadering van het begrip verwestering.

43. Het CGVS beschouwt verwestering kennelijk als een loutere levenskeuze die verzoeker bij terugkeer eenvoudig zou kunnen herroepen door zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse normen en gebruiken.

44. Deze benadering miskent dat verwestering in asielrechtelijk opzicht geen vrijblijvende keuze is, maar het resultaat van een langdurig en diepgaand sociaal en cultureel proces, dat zich uit in gedrag, referentiekaders, sociale omgang en zelfperceptie.

45. Het asielrecht vereist niet dat een verzoeker bewijst dat hij zijn identiteit of levensstijl in het openbaar zal etaleren, maar dat wordt onderzocht of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op vervolging of ernstige schade, gelet op de perceptie die actoren van vervolging van hem zullen hebben.

46. Het is vaste rechtspraak dat van een verzoeker niet kan worden verwacht dat hij zijn gedrag, identiteit of levensstijl aanpast om vervolging te vermijden, aangezien dit neerkomt op een vorm van opgelegde zelfcensuur die onverenigbaar is met het beschermingsdoel van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 EVRM.

47. Door te stellen dat verzoeker zich "discreet" kan gedragen of zich opnieuw kan schikken naar Afghaanse normen, legt het CGVS een onwettige aanpassingsplicht op, die geen steun vindt in de wet noch in de rechtspraak.

X. De perceptie door de Taliban en de rol van afwijking

48. In de huidige Afghaanse context is het niet de innerlijke overtuiging van een persoon die doorslaggevend is, maar de mate waarin zijn gedrag en profiel afwijken van de door de Taliban opgelegde religieuze en morele normen.

49. Afwijking wordt in een autoritair religieus regime niet beschouwd als een neutrale persoonlijke keuze, maar als een teken van ongehoorzaamheid, verdachtmaking of zelfs vijandigheid tegenover het regime.

50. Verzoeker, die jarenlang in Europa heeft verbleven en daar een verwesterd levenspatroon heeft ontwikkeld, loopt bij terugkeer het risico te worden gepercipieerd als iemand die besmet is door westerse waarden en die niet langer betrouwbaar is binnen het door de Taliban gewenste maatschappelijke model.

51. Het CGVS heeft nagelaten te onderzoeken hoe deze perceptie zich concreet zou kunnen manifesteren bij verzoeker, en heeft zich beperkt tot de abstracte veronderstelling dat verzoeker zich opnieuw zou kunnen conformeren.

52. Deze benadering miskent de realiteit dat conformiteit in Taliban-context niet enkel een kwestie is van uiterlijk gedrag, maar ook van sociale controle, ondervragingen, toezicht en sancties, waarvan terugkeerders uit het Westen disproportioneel het slachtoffer kunnen worden.

XI. Religie en politieke overtuiging: een onhoudbaar binair kader

53. Het CGVS stelt dat verzoeker geen risico loopt omdat hij zich nog steeds als moslim beschouwt en zijn levensstijl daarom geen uiting zou zijn van een politieke of religieuze overtuiging.

54. Deze redenering vertrekt van een binair en essentialistisch kader, waarin religie wordt opgevat als een alles-of-niets-identiteit die volledig samenvalt met het volgen van opgelegde gedragsnormen.

55. Het asielrecht hanteert evenwel een ruime interpretatie van het begrip politieke overtuiging, die niet beperkt is tot expliciet politiek activisme, maar ook gedragingen en levenskeuzes omvat die door machthebbers als oppositioneel of ondermijnend worden ervaren.

56. Afwijking van religieuze normen die door de staat of de facto autoriteiten worden opgelegd, kan zonder meer worden beschouwd als een vorm van politieke ongehoorzaamheid, zelfs indien de betrokkene zichzelf niet als politiek opposant beschouwt.

57. Dat verzoeker zich nog als moslim beschouwt, sluit vervolging niet uit, maar kan deze net verergeren, aangezien afwijkend gedrag door personen die geacht worden tot de "eigen gemeenschap" te behoren vaak als hypocrisie of afvalligheid wordt bestempeld.

58. Het CGVS heeft deze dynamiek niet onderzocht en heeft aldus een onvolledige en juridisch foutieve beoordeling gemaakt van de mogelijke vervolgingsgronden.

XII. Onjuiste toepassing van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet

59. Artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet vereist dat het CGVS nagaat of de aangevoerde nieuwe elementen de kans op internationale bescherming aanzienlijk verhogen, en niet of deze bescherming reeds met zekerheid kan worden toegekend.

60. Het CGVS heeft deze toets miskend door de nieuwe elementen van verzoeker te beoordelen alsof reeds een volledig onderzoek ten gronde aan de orde was, en door te eisen dat verzoeker zijn risico quasi sluitend bewijst.

61. Door verwestering, langdurig verblijf in Europa en terugkeerproblematiek te minimaliseren en a priori te neutraliseren, heeft het CGVS de drempel van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet onrechtmatig verhoogd.

62. Deze benadering ontnemt verzoeker ten onrechte de toegang tot een inhoudelijk onderzoek van zijn beschermingsnood en is strijdig met de ratio legis van het volgend verzoek.

XII. Schending van artikel 3 EVRM

63. Artikel 3 EVRM verbiedt onmenselijke of vernederende behandelingen in absolute bewoordingen en laat geen ruimte voor belangenafweging.

64. Door te veronderstellen dat verzoeker zich bij terugkeer kan aanpassen en aldus geen risico loopt, heeft het CGVS nagelaten te onderzoeken of de combinatie van repressieve sociale controle, gebrek aan beschermingsnetwerk en afwijkend profiel kan leiden tot behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 EVRM.

65. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat ook indirecte en cumulatieve factoren, zoals sociale uitsluiting, voortdurende intimidatie en angst voor repressie, kunnen leiden tot een schending van artikel 3 EVRM.

66. Het CGVS heeft deze cumulatieve benadering niet toegepast en heeft het risico op onmenselijke of vernederende behandeling onvoldoende onderzocht.

XIV. Schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

67. De bestreden beslissing voldoet niet aan de vereisten van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, aangezien zij geen toereikende en geïndividualiseerde motivering bevat.

68. De motivering is hoofdzakelijk algemeen, normatief en gebaseerd op veronderstellingen over toekomstig gedrag, zonder concrete toetsing aan de persoonlijke situatie van verzoeker.

69. Het CGVS heeft aldus het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door geen volledig en diepgaand onderzoek te verrichten naar alle relevante elementen van het dossier.

XV. Eindbesluit en dispositief

70. Uit het geheel van bovenstaande uiteenzetting blijkt dat de bestreden beslissing van 25 maart 2025 berust op een onjuiste rechtsopvatting, een onvoldoende zorgvuldige beoordeling en een ontoereikende motivering.

71. De combinatie van verzoekers langdurig verblijf in België, zijn verwesterd levenspatroon, het ontbreken van een beschermend netwerk in Afghanistan en de actuele context van doelgerichte repressie door de Taliban vormt minstens een geheel van nieuwe elementen dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk verhoogt.

72. Het CGVS kon bijgevolg niet wettig besluiten tot niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek zonder een onderzoek ten grondte te verrichten.

OM DEZE REDENEN

*behege het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om:
het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.*

de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 25 maart 2025 te vernietigen.

de zaak terug te verwijzen naar het Commissariaat-Generaal voor een nieuw, volledig en zorgvuldig onderzoek ten gronde, met eerbiediging van de toepasselijke nationale en internationale rechtsnormen. de kosten te laten zoals naar recht."

De Raad stelt vast dat het betoog van verzoeker in deze pleitnota geenszins betrekking heeft op de bestreden beslissing. Waar verzoeker vraagt "*de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 25 maart 2025 te vernietigen*" en "*de zaak terug te verwijzen naar het Commissariaat-Generaal voor een nieuw, volledig en zorgvuldig onderzoek ten gronde, met eerbiediging van de toepasselijke nationale en internationale rechtsnormen*" moet erop worden gewezen dat het voorwerp van de huidige procedure een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming, genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 1 februari 2024, betreft. De pleitnota van verzoeker kadert daarentegen in zijn beroep tegen de beslissing van de CGVS die op 25 maart 2025 verzoekers zesde VIB niet ontvankelijk verklaarde. Dit beroep werd reeds door de Raad verworpen op 17 november 2025. De pleitnota houdt dan ook geen enkel verband met de huidige procedure.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Dit wordt niet betwist. Verweerder motiveert eveneens in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat verzoeker geen kinderen in België heeft; dat verzoeker een tante in België heeft maar dat hij niet tot diens gezinskern behoort; en dat verzoeker klachten van depressie en agressie ervaart doch dat er nooit medische documenten werden voorgelegd of een aanvraag tot medische regularisatie werd ingediend. Verweerder motiveert tenslotte eveneens waarom, met toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker slechts een termijn van zes dagen wordt toegekend om het grondgebied te verlaten.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 17 december 2003).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven nadat de CGVS op 12 december 2023 verzoekers vijfde VIB niet ontvankelijk heeft verklaard. Verweerder motiveert, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeker betwist dit niet.

Verzoeker voert wel de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

In de bestreden beslissing wordt in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het volgende gesteld:

“In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins-en familieleven

Betrokkene verklaarde dat een tante in België verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Betrokkene diende voorts een aanvraag tot gezinshereniging in die negatief werd afgesloten op 17 06 2022

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde depressie en last te hebben van agressie. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd noch bevat het dossier een aanvraag 9ter Bijgevolg is de DVZ met in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met zijn tante die in België verblijft. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het

kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Verzoeker lijkt aan te voeren dat er “*uiteraard*” bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond. Verweerder moet echter worden bijgetreden waar deze in de bestreden beslissing motiveert dat er geen gezinsleven wordt vermoed tussen verzoeker en zijn tante zonder dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, hetgeen in casu niet het geval is. Verweerder wijst er verder op dat verzoeker een aanvraag om gezinshereniging heeft ingediend, die op 17 juni 2022 werd geweigerd. Verzoeker laat dit motief geheel onverlet. Hij concretiseert geenszins welke bijkomende elementen van afhankelijkheid aanwezig zouden zijn die toelaten te concluderen dat er een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij een privéleven in België heeft ontwikkeld. De Raad merkt op dat het begrip ‘privéleven’ niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

Verzoeker betoogt dat hij reeds jaren zijn centrum van belangen in België heeft opgebouwd. Hij is verwesterd en heeft gewerkt als inpakker van ‘haram’ vlees. Ook stelt verzoeker dat hij af en toe alcoholische dranken nuttigt en een tattoo op zijn rug heeft. Verzoeker heeft de islamitische cultuur achter zich gelaten. Daarnaast wijst hij op zijn verblijf in België de afgelopen zeven jaar, een periode waarin hij zich heeft geïntegreerd en vrienden heeft gemaakt. Hij beheerst de taal en kent de Belgische cultuur.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verzoeker nergens meer duidelijkheid verschaft omtrent het privéleven dat hij in België zou hebben opgebouwd. Hij beperkt zich tot het enkele feit dat hij al enige tijd in België verblijft, de taal machtig zou zijn, vriendschappen zou hebben opgebouwd, in België heeft gewerkt en de islamitische cultuur heeft verworpen. Verzoeker legt echter geen enkel concreet bewijs voor waaruit blijkt dat hij bepaalde sociale banden in België heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van zijn sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Daarnaast kan de Raad, samen met verweerder, vaststellen dat verzoeker nalaat zijn beweerde verwestering uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het vermeende privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich er bewust van was dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Verzoeker beschikte immers nooit over een permanent verblijfsrecht. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden wordt niet aangetoond.

Het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in het Rijk wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet bewezen. Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen van het gezinsleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van verzoeker. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is dan ook evenmin bewezen.

Vervolgens lijkt verzoeker eveneens een schending van artikel 3 van het EVRM te ontwaren. De Raad bemerkt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met minstens een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt in het licht van artikel 3 van het EVRM gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene diende een verzoek om internationale bescherming in het CGVS weigerde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de subsidiaire bescherming te verlenen.

Het CGVS merkt op dat, hoewel niet wordt betwist dat de algemene situatie en de levensomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking slecht kunnen zijn, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie met zonder meer onder het toepassingsgebied valt van art 48/4 §2, b van de

Vreemdelingenwet Op basis van de thans beschikbare informatie is het CGVS van mening dat niet kan worden gezegd dat de precaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het gedrag van de in artikel 48/5 bedoelde actoren. en nog minder van een opzettelijk handelen of nalaten Zij is veeleer het resultaat van een ingewikkeld samenspel van verschillende elementen en economische factoren Vandaar ook de weigering om de betrokkene subsidiaire bescherming te verlenen.

Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor de betrokkene in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft. moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan Volgens de geraadpleegde informatie "Country of Origin Information Report Afghanistan Country Focus" EASO januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte voor de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzekeerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzekeerheid wordt nog verergerd door een sterke achteruitgang van de Afgaanse economie die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudence van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt Wanneer zoals in het onderhavige geval een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM 27 mei 2008 nr 26565/05 Nv Verenigd Koninkrijk §§42-45 EHRM 29 januari 2013 nr 60367/10 SHH tegen Verenigd Koninkrijk §75 en 92).

Er dient opgemerkt te worden dat de individuele omstandigheden van de betrokkene geen beletsel lijken te vormen voor zijn verwijdering Betrokkene is namelijk een jonge man die een van de talen van het land spreekt opgegroeid is en naar school is gegaan in Afghanistan, blijkt heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen naar eigen zeggen een familienetwerk heeft in het land dat hem kan steunen en lijkt over financiële middelen te beschikken. Concluderend kan worden gesteld dat er voor verzoeker geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N v het Verenigd Koninkrijk. hierboven geciteerd).

Betrokkene verklaarde depressie en last te hebben van agressie Betrokkene heeft echter geen medische documenten, neergelegd noch bevat het dossier een aanvraag 9ter Bijgevolg is de DVZ met in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen

In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM met het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levensverwachting van de vreemdeling Deze elementen zijn met voldoende om een schending van de bepalingen van dit Verdrag te vormen Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM daarvan lijkt hier geen sprake te zijn.

Deze beslissing vormt derhalve geen schending van artikel 3 EVRM."

Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van zijn asielrelaas dat hij reeds heeft gevoerd in zijn verzoeken om internationale bescherming. Hij stelt dat hij in Afghanistan werd benaderd door de taliban, waarna hij het land ontvluchtte. Het zou voor hem dan ook levensgevaarlijk zijn om terug te keren naar Afghanistan. Het volstaat in dit opzicht te verwijzen naar de beslissing van de CGVS van 21 maart 2018 waarin wordt besloten dat de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. Het asielrelaas van verzoeker werd ongeloofwaardig bevonden. Dit werd nadien bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 209 025 van 9 september 2018.

In feite weerspiegelt het verzoekschrift louter de elementen die verzoeker reeds heeft aangehaald in het kader van zijn VIB. De Raad dient op te merken dat, in het kader van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, er reeds onderzoek werd uitgevoerd in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die overeenstemmen met artikel 3 van het EVRM. Uit deze procedure blijkt dat er geen reden was om aan verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Het asielrelaas van verzoeker werd reeds beoordeeld door de CGVS en door de Raad in zijn arrest nr. 209 025 van 9 september 2018. Verzoeker toont niet aan waarom deze elementen opnieuw beoordeeld dienen te worden, noch legt hij nieuwe concrete elementen voor waaruit kan blijken dat hij een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker laat nog gelden dat, zelfs indien hij niet persoonlijk zou worden gevisieerd door de Taliban, het nog steeds onverantwoord en onveilig is om naar Afghanistan te reizen. Hij beroept zich hiervoor op het negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, hetgeen dateert van februari 2024 en dus recenter is dan de bronnen uit 2022 waarop de bestreden beslissing is gestoeld.

De Raad wijst erop dat het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een niet-bindend reisadvies betreft voor Belgen die naar het buitenland reizen en dat dergelijk advies steeds omzichtig en allesomvattend is opgesteld. Het reisadvies wordt opgevat als één van de informatiebronnen die de Belgische reizigers kunnen raadplegen om een beslissing te nemen aangaande hun reisplannen en is dus een vrijblijvende raadgeving, gepubliceerd als een dienstverlening aan de reizigers, aan wie het vrij staat om het al dan niet op te volgen. Bovendien wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier en meer in het bijzonder uit de beslissingen van de CGVS en uit het arrest nr. nr. 209 025 van 9 september 2018 van de Raad blijkt dat de subsidiaire bescherming aan verzoeker werd geweigerd. Waar verzoeker zich beperkt tot het reisadvies van Buitenlandse Zaken, toont hij geenszins aan dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

Tenslotte voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, waar hem slechts een termijn van zes dagen wordt toegekend om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

[..]

§3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(4° opgeheven bij art. 59 van de wet van 21 november 2017)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In casu blijkt niet dat verzoeker nog een voldoende belang heeft bij zijn kritiek dat verweerder meer concreet had moeten motiveren waarom hij een termijn van zes dagen toekent om het grondgebied te verlaten, daar heden de maximum termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek werd bereikt en ruimschoots overschreden.

De Raad wijst erop dat het belang niet alleen dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar het ook nog dient te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Verzoeker kan conform artikel 74/14, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen krijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat verzoeker gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat hij thans nog enig belang heeft bij deze grief.

De middelen zijn dan ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN